

εἶνε ἀδύνατον· δὲν προφάνει τὸ ταχυδρομεῖον) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (τὸ διεβασα·) Ἑλληνα Πρόσκοπον (ἔστειλα καὶ ὀδηγόν·) Φάωνα (βραβεῖον ἔστειλα· ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα·) Πλάτωννα Β. Μετ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασιν σου καὶ περιμένω) Μικρὸν Ζαγορόφρον (κ' ἐγὼ ἐλπίζω·) Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων (ἦσαν πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν ἐκλήρωθησαν·) Προσιφίλῃ Ἀνάμνησιν (παραστικά τοῦ Δοξασημένου Ρήνον· καί, ἐξ ἑστέ δικαιοῦ· θὰ σοῦ ἀπαντῶ μετὰ τὸ ψευδώνυμον, μετὰ τὸ ὅποιον θὰ ὑπογράψῃς ἐκάστοτε·) Μίμνη Ἀναστασ. (κότταξε λοιπόν· νὰ εἶσαι συγὰ καλός, γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς συγὰ...) Ἀπόστολον Β. Δ. (θεδωίς, αὐτὸ εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν συνδρομητῶν) Νικόλαον Ε. Ναλ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθῶμα·) Φάρον τῆς Μυτιλήνης (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· γράψε μου) Μαντίναν Π. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ ὡραία αὐτὰ πῶ γράφεις·) Ἐσπερον (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902 ἐδημοσιεύσα ὀδηγίαν ἐκτενεῖς πρὸς σύνθεσιν καὶ λύσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων) Ἀγγελινὸν Φύλακα (ἔστειλα·) Ρουμμελιωτῆν, Νοσταλγοῦν, Πειρακτῆρον κ.τ.λ.—**Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Μαρτίου ὑπακνήτω εἰς τὸ πρῶσ, ἐς.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀνόμιμη δημοσιευθῆ.

161. Δεξιόγραφος
 Ὁ σύνδεσμος μ' ἐπίθετον καὶ ἀνθὸς συνήθως.
 Κί' ἀρ/αία γυνή διάσημος, Σοφί, ἐρανερόθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως

162. Συλλαβογόμοσ
 Ἀντωνυμία τὸ πρῶτον μου, Μία μετοχὴ τὸ δεύτερον μου, Καὶ ἀρ/αία πόλις ἱερὰ, Ἑβραϊκή, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Εὐζώνου

163. Στοιχειόμοσ
 Ἄδικα τὸν κόπον κἄνω, Κεφαλή, λαμπρὸν καὶ βγάλω, Νῆσος ἦτον καὶ τὸ πρῶτον, Νῆσος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέροντος τοῦ Μωριά

164. Μωσαϊκόν
 Ὅστω, πέρδιξ, πετεινός, Ἰνδιάνος, φασιανός, Ἀπὸ ἑνα τῶν δανείζου, Καὶ ἄλλο ἑνα σ,ηματίζου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικῆς τῆς Πατριδος

165. Ἀστὴρ
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐποδοῦλου Ἑλληνίδος

166. Κυβόλεξον
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

167—169. Συμπλήρωσις φράσεων
 1.) — τοὺς — καὶ — φέροντας.
 2.) — τὴν — κἄν — ἡ.
 3.) — αἶρου — ἡ — αἰσ,ρόν.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

170. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
 Νὰ εὐρεθοῦν ἀντιθετὰ τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε μετὰ τὰ ριθικά τῶν νὰ σ,ηματίζε-ται ἀρ/αίον γνωμικόν:

Ἦττα, μέσος, ὀξυδερχής, κοιλιάς, πορθ-μός, φῶς, ὀλίγος, πόλεμος, παχύς, χει-μῶν, ἀπληροσ, χαμηλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

171. Φωνηεντόλογον
 * — γλῶσσ — ληθῶς — τλθ — λγ
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Διαβόλου

172. Γρίφος
 κε τὰς τὰς
 κε κε τὰς τὰς δυσκο-
 : κε μὸν κε 1 ΝΚ τὰς τὰς λίας
 κε κε τὰς
 κε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51 529. Ὀρεῖ, αλκός (ορη, γαλλός.)—530. Κίνα-Νίκα.—531. Ὁ Ἄγιος, τὸ Ἄγιον.—532—536. Δία τοῦ Ν: νόος, ὄνος, νόμος, νῆμα, πόνος.

537. ΔΑΔΙΑ 538. ΜΑΥΣΩΔΕΙ-ΠΑΔΟΣ ὄΝ (αἰλός, ὕαινα, ΧΑΝΙΑ Σύντιον, ὄμος, Ἄσια, ΚΙΣΣΑ Ἑλλάς, Ἰμαλία, ὄ-ΑΜΒΩΝ ασις. Νέμισις.)—

539. ΟΡΕΝΟΚΟΣ—ΣΟΦΟΚΛΗΣ (κΟ-Σμος, πΡΟθεσις, νΕΦος, ὄΝΟΣ, ΤΟΚιον, ἘΚλα, ΒΟΗμία, ἌΣΣος.)—540. Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.—541. Ὀνήθηκε ὑπὲρ πατρὸς (ὄν' εἰς καὶ—ὑπὲρ πατρὸς.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηργηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὄν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδετος φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρ/αδέτους 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὄν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὄν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Δαρυγγικῶν, Ἰατρικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἱατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Ἐδρῶντῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέ-χεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 π.μ.

Πλατεῖα Ὀμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὄσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυ-λαδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 25 Φε-βρουαρίου ἕως 3 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ. Γ. Ε. Κουλουμπάκης, Ἰωάννα Σ. Κοσμητάνου, Φανή Α. Κοκκῶν, Θεοδώρα Καρβελλοῦ, Γ. Α. Δελγιάννης, Μ. Παπαζαχαρίου, Ἀμαλία Α. Τσάβ, Ἐθνοκατικὸς Πόλεμος, Γ. Χ. Πουλῆκος, Μάσκινα Π. Ρομποπούλου, Σπυρ. Α. Μάρος, Ρουμμελιωτῆν, Ἄρ. Ν. Παναγιωτοπούλου Βασ. Α. Καστερινῆς, Γιάν. Σ. Χαρομήτης, Ἀθανασία Ι. Ράλλη, Ἰωάννης Α. Βραχιώτης, Ἄγης. Ἀθ. Βραχιώτης, Ἐμ. Ἡλ. Ἀλτηγός, Ρουμπίνα Εὐάγ. Κωνσταντοπούλου, Ναταλία Π. Ψαφῆ, Γεώργ. Ι. Γεωργιάδης, Σία Α. Πυλαρινοῦ, Ἐθνω-κῶν Ὀνειρον, Δημ. Κύρου, Γ. Κολυβάς, Ι. Ν. Πλατῆς, Γ. Χ. Παπαδόπουλος, Φρ. Πιστόνης. ΑΡΓΟΥΣ. Ἄνδρ. Α. Δημόπουλος. ΒΟΛΟΥ. Ἄπ. Π. Παπαδόπουλος, Νικ. Α. Χατζόπουλος, Ι. Β. Παπαθανασίου. ΒΕΑΚΑΣ. Ἀμνηστοπούλα. ΓΥΘΕΙΟΥ. Ἄπ. Β. Δασκαλάκης, Θ. Μπερδέμας. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Φιλ. Σ. Οικονόμου, Κων. Πατρινοπούλου. ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Διον. Ι. Κλάδης. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Ἀνθιμῆν Ἀλυγδαλία. ΙΘΑΚΗΣ. Κωνσ. Θ. Μαρκοῦλης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Κωνσ. Γ. Σταυρίδης, Ἰωσήφ Χ. Λεῦτ, Ἄδων. Ἐμ. Λεῦτ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Λουκία Α. Κακολίση, Μέδουσα Μπόρη, Σπ. Κακολίσης, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καυβύσα.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Πλάτων Β. Μεταξῆς. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Ἀημ. Α. Παλιούρας. ΠΑΤΡΩΝ. Γεώργ. Κ. Σταυρίδης, Ἄδων, Μπρι-πούλα Καλλιμανοπούλου, Ἀναστασία Ἀγγελοῦ, Σ. Α. Κουτσουμίδης, Μίμης Ἀναστασοπούλου, Γ. Γ. Λαζαρίδης, Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Μαν-τίνα Π. Παπαγιαννοπούλου Ἀθανασ. Κ. Αε-τόφνης. ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Παναγ. Α. Φύλας, Βασ. Α. Μάλ-τας, Ἄνδρ. Κατῆς Διον. Α. Αοβέρδος, Παναγ. Ν. Φοίβας, Μαρίνα Κ. Βογιώτα, Θεοφ. Ι. Χαλ-κωματῆς. ΠΥΡΓΟΥ. Ἀλῆ Ἀ. Νιότης. ΣΥΡΟΥ. Νικόλ. Ι. Βάτης, Ἄντ. Ν. Κοτρίδης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Δημοσθ. Α. Μεταξῆς, Νικ. Ι. Χριστοφίλος, Γ. Α. Ζέππος, Νικ. Γ. Κωστόπου-λος, Ἄγιος. Γ. Πετρούλας, Γ. Γ. Τζάβας, Νικ. Α. Σακελλαριάδης, Νικ. Ἀθ. Βλάχος, Βασ. Ζ. Πουλόπουλος, Σπ. Α. Σταυροπούλης, Φιλ. Γ. Δια-μαντοπούλου. ΥΔΡΑΣ. Πάνος Ι. Παναγιώτης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἄνδρ. Β. Κόκκας. ΧΙΟΥ. Δημ. Γ. Καναβοῦτσος, Γαλανή Χιω-τοπούλα, Σταν. Ι. Θεοδότης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῦντῃ καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες ΑΜΑΛΙΑ Α. ΤΣΑΧ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΩΡ-ΓΙΟΣ Γ. ΜΑΡΚΕΤΟΣ ἐν Πάτρως, (ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διεσθύναν-του) ΜΕΛΟΥΣΑ ΜΠΟΡΡΗ ἐν Κερκύρα καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΑΝΝΑΒΟΥΤΣΗΣ ἐν Χίφ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.
 Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1914 ἐνεκεν ἀπολείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀπο-στέλλοντες μαζί καὶ τὸ ἀντίγραφο (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν κατα-ταξιμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χω-ριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑψηλάς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ χρησιμῶν αἰσιν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσῶτες. λ.10, Ἐξῶτες. λ. 15
Ἐτησία . . . . . δρ.8.—	Ἐτησία . . . . . φρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὀδὸς Ἐθνομίδου-ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος	Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1915
			Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 15

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Πού πηγαίνεις, μικρὸ Γάλλε; τὸν ἠρώτησε.

— Περίπατο, ἀπεκρίθη ἠσώχως ὁ Ραούλ.

— Μὰ εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ... τὸ κουδοῦνι θὰ κτυπήσῃ.

— Δὲν με μελεῖ! εἶπεν ὁ μικρὸς θὰ γευματίσω ἔξω, ἔχω χρήματα.

Τὸ μενίδιωμα τοῦ κ. Λοπέξ ἐδυναμώσε καὶ ὁ πρᾶκτωρ, πιάνων τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ χέρι, τῷ εἶπε:

— Φίλε μου, ἔχω ἀπὸ τοὺς προῖσταμένους διαταγὴν νὰ σ' ἐπιτηρῶ. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σε ἀφίσω νὰ βγῆς μόνος σου, βράδυ, σὲ μιὰ πόλι πού σου εἶνε ἐντελῶς ἀγνωστὴ. Εἰσαι πολὺ μικρὸς... Ἡ Ἐταιρεία τῆς Μεταναστεύσεως ἀπεφάσισε νὰ σε ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, ἀφοῦ δὲν ἔχεις συγγενεῖς. Εἰσαι τὸ παιδί τῆς Μεταναστεύσεως, καὶ ἡ Μετανάστευσις εἶνε ἡ μητέρα σου. Αὐτὴ εὐθύνεται γιὰ σένα. Ἴδου γιὰτί δὲν μπορῶ νὰ σε ἀφίσω νὰ βγῆς μόνος σου τέ-τοια ὥρα.

Ὁ Ραούλ δὲν ἐπέμεινε, ἀλλ' εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐξοργισθῆν ἀγανάκτησις, συγκρατουμένη με κόπον.

— Καλὰ, εἶπε, δὲν βγαίνω. Καὶ πειθήνιος, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἔκαμε μεταθολὴν καὶ διηρθύθη πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ κ. Λοπέξ ἐμειδία κατευχαραστημένως.

«Ἀκούει, βλέπω, ὁ μικρὸς Γάλλος, ἐσυλλογίσθη, κἄτι θὰ γίνῃ λοιπόν!»
Ἐπὶ τέλους... ἐλεύθερος!
 Ἄλλ' ὁ πρᾶκτωρ ἐπλανᾶτο, διότι, ἀν εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ραούλ, τὴν στιγμὴν πού εἰσήρχετο μετὰ τῶν ἄλλων μεταναστῶν εἰς τὸ ἐστιατόριον, θὰ τὸν ἤκουε νὰ μουρμουρίζῃ
 «Ἄ, μὰ ὄχι! Φθάνει πᾶ Μετανά-

στευσις καὶ σενιὸρ. Λοπέξ!... Θέλω νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, νὰ πηγαῖνω ὅπου μ'ἀρέσει. Δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω χρήματα καὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἀφίω αὐτὸ τὸ Ξενοδοχεῖο, καὶ τὴν Μετανάστευσιν τὴν μητέρα μου, καὶ τὸν κ. Λοπέξ τὸν πατέρα μου. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα. Μονάχος μου θὰ καταφέρω νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου, χωρὶς νὰ πάω στὴν ἀποικία ἐκεῖνην πού θέλουν νὰ με κάμουν κτίστη. Θὰ τὸ σκάσω... τὸ γρηγορώτερο!»
 Ἀφοῦ ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ὁ μικρὸς δὲν ἐννοουσε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐπέλευσιν τῆς Κ' εὐθὺς μόλις ἔφαγε τὴν σούπαν του, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐπιζητῶν τὸν ῥόπον, διὰ νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Λοπέξ καὶ νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον ἦτο δι' αὐτὸν μιὰ φυλακή.
 Ἡ εὐκαιρία δὲν ἐβράδυνε νὰ παρασιτασθῇ.

«Εἶνε τὸ πόντισο εἶδος μανδύου ἀπὸ μονόκλιματ' ὕφασμα...» (Σελ. 118, στ. γ')

Εἶγεν ἡδὴν κλυτὰς, ὅταν ὁ Ραούλ εἶδεν ἑνα βύλιον ἀπὸ καμμιὰ εἰκασαρία μετανάστας, οἱ ὁποῖοι, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἐνὸς κολωνιζαν-τῶρος (ἀποικιστοῦ), ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ἐπιβιβα-σθοῦν εἰς τὸν σιδηρόδρομον.
 Ὁ Ραούλ ἐκύτταξεν ὀλό-γυρα, ἀλλὰ πωθεῖν δὲν εἶ-δε τὸν φίλον του Λοπέξ, ὁ ὁποῖος, ἠσυχάσας, φαίνεται, θὰ εἶχεν ὑπάγῃ νὰ δειπνήσῃ.
 Τὸ σχέδιον τοῦ Ραούλ ἐ-γινε γρήγορον: Ἐτρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἤρπασε τὸν σάκκον του καὶ τὴν βα-λίξαν του, λυπούμενος πού δὲν ἤμπορουσε νὰ πάρῃ καὶ τὰ πράγματα τοῦ Τροπέν καί, βοηθούντος τοῦ σκό-

τους, ανείμιχθη με τον άμιλον των με-
τωναστών, οι όποιοι εβήρχοντο. Κανείς
δεν τον επρόσεξε, διότι οι άνθρωποι
έκεινοι, οι όποιοι δεν εγνωρίζοντο με-
ταξύ των, ένόμισαν, ότι απέτελει μέ-
λος της αναχωρούσης «οικογενείας»
των άποίκων.

— Βάμος! διέταξεν ο κολο-
νιζαντόρ, άμα είδε τους ανθρώ-
πους του μαζευμένους.

Και ο μικρός άμιλος εξέκίνησεν. Ού-
τως ο Ραούλ, χωρίς καμίαν δυσκο-
λίαν, επέρασε την άπηγορευμένην έ-
ξώθυσαν και διηυθύνθη μετά των άλ-
λων προς τον Σταθμόν του Ρετίρο,
όπου θα έπαιρναν το τραίνον. Καθ' ό-
δον έσυλλογίζετο:

«Από το Σταθμό, θα το σκάσω!»
Πραγματικώς, μόλις έφθασαν εις
την αίθουσαν της άναμονής, έκεί ο
κολονιζαντόρ επήγγαυεν εις την
θυρίδα διά να του επιθεωρήσουν τα ει-
σιτήρια των άποίκων, ο μικρός ήμπό-
ρεσεν εύκολώτατα ναπομακρυνθή ά-
πό τους προσωρινούς του συντρόφους
και να επιστρέψη εις την θύραν.

Από εκεί, κρατών πάντοτε την
βαλίτζαν και τον σάκκον του, εξέηλθε
θριαμβευτικώς, χωρίς να τον προ-
σέξη κανείς.

Ήτο ελεύθερος! (*) Ούτε Ξενο-
δοχείον πλέον, ούτε σενιόρ Λοπέζ.
Μόνος, θα έκαμινεν εις το έξής, ότι
ήθελε. Η άληθινή ζωή των περιπε-
τειών τώρα ήρχιζε διά τον Ραούλ
Δελακούρ.

Τέλος του Πρώτου Μέρους

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΧΡΥΣΗ ΖΩΝΗ

Μόλις εύρέθη μόνος, ελεύθερος, ά-
πηλαγμένος από την επιτήρησιν των
πρακτόρων της Μεταναστεύσεως, ο
Ραούλ, φυσικά, έσκέφθη να ετοιμασθή,
να όπλασθή διά την νέαν ζώνην που θα
ήρχιζε.

Το τραίμ, εις το όποιον επήδησε τυ-
χαίως, άμα εξέηλθεν από τον Σταθμόν
του Ρετίρο, ήκολούθει το Παζέρο
ντε Π'ζούλιο και τον ώδήγησεν ά-
κριβώς πρό των πρατηρίων εκείνων,
που του έκαμαν τόσην έντύπωσιν κατά
τον άπογευματινόν του περιπάτον.

Μόλις είδε τας άψίδας, ήθέλησε να
κατέλθη από το τραίμ. 'Αλλ' εύθύς
παρουσιάσθη ή πρώτη δυσκολία. Ο ύ-
πάλληλος, άμα τον είδε που έσηκόθη,
τόν επλησίασε και τώ έκήτησεν ίσπα-
γιστί το αντίτιμον της θέσεώς του.

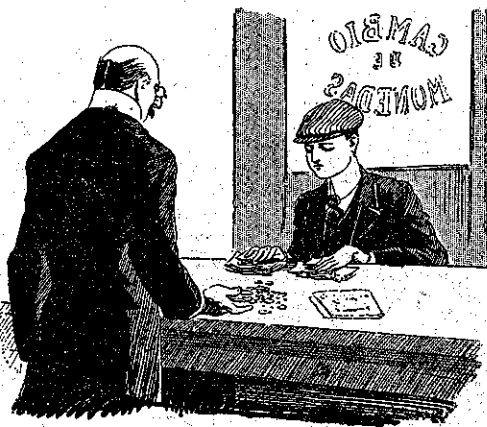
Ο Ραούλ ένθιςε μόνον από τα νεύ-
ματα και έβγαλεν από την τσέπην του
ένα νόμισμα γαλλικόν. Ο υπάλληλος

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 110.

όμως, άφου το έκύτταζε περιφρονητι-
κώς, το επέστρεψε, λέγων, ότι ήθελε
να πληρωθί με άργεντινόν νόμισμα. Ο
Ραούλ δεν είχεν ούτε χάριτνα πέζος
ούτε νικέλινα τσένταβος. Ο δι-
άλογος μεταξύ του υπάλληλου, ο ύ-
πίος ώμιλούσεν ίσπανικά, και του νέου,
ο όποιος δεν έννοούσεν ούτε λέξιν, πα-
ρετεινετο και καθ' όλον αυτό το διά-
στημα το τραίμ έστέλετο. Δι' αυτό έ-
ως βιαστικός επιβάτης έθεσε τέλος
εις το έπεισθδιον, δίδων εις τον ώδη-
γόν από την τσέπην του δέκα τσέν-
ταβος και λέγων:

— Άχόρα, βάμος!

Μειδιών ο υπάλληλος, έννευσεν εις
τον Ραούλ, ότι ήμπορούσε να κατέλθη,
ο δε μικρός μας φίλος, άν και κάπως
έντροπισμένος, άπηύθυνε νεύμα εύχα-
ριστίας προς τον άνθρωπον, ο όποιος
επλήρωσε δι' αυτόν, επήρε της βαλί-
ζας του από τον έξώστην κ' επήδησε
κάτω.

Τώ έδωσε μίαν δέσην χαρτιών και μίαν δράκν
νομισμάτων...» (Σελ. 118, στ. β')

Άμέσως εισήλθεν υπό τας φωτεινάς
άψίδας και άνευρε τας μισαζιά που έ-
παλούσαν ζώνας και όπλα. Δεν έτόλ-
μησεν όμως να προχωρήσθ, διότι το έ-
πεισθδιον του τραίμ τον είχε διδάξθ,
ότι ήτο ανάγκη να εφοδιασθ με χρή-
ματα του τόπου. Εύτυχώς ανέκαλυψε
τηρήγορα ένα μαγαζάκι, γεμάτον χαρ-
τονομίσματα παντός είδους και νομι-
σματα χρυσά. Ήτο άργυραμοιβέιον. Ή
επιγραφή του εις όλας τας γλώσσας,
το έλεγε και γαλλικά. Ο Ραούλ, άδι-
στάκτως πλέον, εισήλθεν.

Χωρίς να όμιλήσθ, άπέσπασε και ά-
πέθεσεν επί της τραπέζης του άργυρα-
μοιβού δύο από τα έκατοστάρικα, που
ήσαν ραμμένα εις την ζώνην του παν-
ταλονιού του. Και άμέσως ο άργυραμο-
ιβός τώ έδωσε μίαν δέσην λεραμέ-
νων χαρτιών και μίαν δράκν νομισμά-
των. Ο Ραούλ, χωρίς να τα μετρήσθ,
— μήπως ήξευρε κηλίκα; — έχωσεν
εις την τσέπην του αυτά τα χρήματα

και εξέηλθεν, άφίτων κατευχαριστημέ-
νον τον κατεργάρον άργυραμοιβόν, ο
όποιος είχε κερδίσθ από αυτό το άλ-
λαγμα τουλάχιστον δέκα πιάστρα.

Το βραχόνν τραγοϋδι ένός κινηματο-
γράφου, τοποθετημένο παρά την θύ-
ραν ένός μαγαζιού, έίλωνεν όλους τους
διαβάτας. Ο Ραούλ εισήλθεν εις αυτό
και έδειξε με το δάκτυλον μίαν θαυμα-
σίαν ζώνην, άπομιμουμένην δέρμα τί-
γρεως και έχουσαν πολυάριθμα θυλά-
κια, έκτός των θέσεων διά το ρεβόλ-
βερ και το μαχαίρι.

Ο έμπορος του την έδωσε και κατό-
πιν ήρχισε να παρατάσθ εμπρός του
διαφόρων ειδών πράγματα, δακτυλίδια,
ώρολόγια, φουλάρια έγχώρια και ό-
πλα.

Ο μικρός μας φίλος υπέκυψεν εις
τον πειρασμόν. Έβιάλεξεν ένα πελώ-
ριον, γυαλιστερόν μαχαίρι και το έβα-
λεν άμέσως εις την θέσιν της ζώνης
του. Δεν έτόλμησε να φθάσθ και ως
ένα ρεβόλβερ εύχαριστως όμως έδέ-
χθη ένα ζευγάρι μπόττες. Πώς ήμ-
πορούσε να ζήσθ εις την Άμερικάν
χωρίς μπόττες; Δεν άξιζε βέβαια
τόν κόπον να κάμη ένα τόσο μακρυνόν
ταξείδι, διά να μείνη με το ίδιον γε-
λαίον πανταλόν, με το όποιον έκα-
μνε κάθε Κυριακήν τον περιπάτον του
εις το Σανλί...

Άμέσως εφόρεσε της μπόττες. Ή-
σαν όλίγον ύψηλα διά το άνάστημά
του' το δέρμα των όμως, κίτρινον
πρός το άργυρόχρουν, του άρεσε πά-
ρα πολύ.

Μετά τούτο άπεποιήθη σταθερώς
όλα όσα έξηκολούθει να τώ προτεινθ
ο έμπορος, μολοντί ένα πόντσο
τόν έσκανδάλιζεν άπειρώς. Είπε το
πόντσο είδος μονδύου από μονο-
κόμματον ύφανμα με κρόσσια γύρω και
με μίαν τρύπαν εις το μέσον, από την
όποιαν το φορεί κανείς περνών το κε-
φάλι του.

Είχε την δύναμιν ναφίση το πόν-
τσο και, διά να πληρώσθ τον έμ-
πορον, έρριψεν εις το τραπέζι όσα χαρ-
τονομίσματα είχεν. Ο έμπορος επήρεν
όσα ήθελε, και ο Ραούλ έρύλαξε το
ύπόλοιπον εις την περιφρον ζώνην.
Κατόπιν εξέηλθε, κτυπών επί του πε-
ζοδρομίου τα τακούνια των ύψηλών του
υποδημάτων, που έστιλθαν, όπως ή ζώ-
νη, κατακαινούργα.

Εις την άγνωστον πόλιν.

Ο Ραούλ, μεθ' όλα τα ώραία πράγ-
ματα που έβλεπεν εκεί, άπεφάσισε να
επισκεφθ άλλην συνοικίαν της πόλε-
ως. Επέρασε λοιπόν, χωρίς να εισέλ-
θθ, από τα πολυπλήθη έστιατόρια, τα
όποια έξέθετον εις τας θύρας των δια-
φόρων ειδών «έθνικα» φαγητά, ένθυ-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΑΠΑ τον φίλον
μας Φάωνα, ή
Θρησκεία — πά-
λιν ή Θρησκεία,
— είναι καλή,
— άλλ' έχει το μι-
κρόν ελάττωμα
να... αντίφά-
σκη! Μου το
γράφει εις
μίαν σελήν
επιστολήν
που μου έστει-
λε και ιδού

πώς εξάγει το συμπέραμά του: Ο
Θεός, λέγουν, είναι πανάγαθος, παντοδύ-
ναμος και παντογνώστης. 'Αλλ' όταν
γεννάται ένας άνθρωπος, ο Θεός, ως
παντογνώστης, γνωρίζει, ότι θα γίνη
π. χ. κακούργος. 'Ως πανάγαθος, θα
έπρεπε να τον λυπηθί, και ως παντο-
δύναμος, θα ήμπορούσε να τον κάμη
καλόν. Δεν το κάμνει όμως. Και τον
άφινει να τελειώσθ εις την φυλακήν ή
εις την λαμητημόν. 'Αρα ο Θεός στε-
ρείται μίς των τριών ιδιοτήτων που
είπαμεν. Και άλλο ζήτημα: Διά να
γνωρίζθ ο Θεός εκ των προτέρων τί
θα γίνη κάθε άνθρωπος, σημαίνει, ότι
τούτο είναι ώρισμένο, πεπωμένο. Υ-
φισταμένου όμως αύτω του πεπω-
μένου, δεν υπάρχει κατάλογισμός
των πράξεων, διότι ο άνθρωπος δεν
είνε ελεύθερος, δεσμεύεται ύπ' αυτού.
'Αρα ο κακός δεν πρέπει να τιμωρήται.

Αυτάς τας αντίρρήσεις έχει ο Φά-
ων. 'Αλλά δεν έπιμένει. Άπειναντίας
υποπέυεται, ότι ήμπορεί να πλανάται
και με παρακαλεί να τον εξαγάγω
από την πλάνην του. Και βεβαιώτατα
πλανάται' όπως πολλοί άνθρωποι που
βασανίζονται με τέτοιους συλλογισμούς.
Διότι δεν είναι παρά σαφίσματα. 'Αν
θέλετε μάλιστα λογοπαίγνια.

Διότι οι άνθρωποι αυτοί παίζον με
τας λέξεις: «Πάν, ό,τι λέγω, εξέρχεται
εκ του στόματός μου. Άμαξαν λέγω.
'Αρα άμαξα εξέρχεται εκ του στόματός
μου». Είδατε ποτέ άμαξον να εξέρχε-
ται από το στόμα ανθρώπου όπως από
μίαν πόρτ-κοσέρ; Είς τέτοιους
παραλογισμούς φθάνει κανείς, όταν στη-
ρίζεται εις τας λέξεις. 'Αλλά αι λέ-
ξεις δεν είναι αριθμοί, διά να πούμε
5 και 3 ίσον 8; πλην 2 ίσον 6. 'Αν
κάμωμν έτσι με τας λέξεις, άλλοίμο-
νον! κινδυνεύομν να σθάσωμν... λο-
γικώτατα εις το συμπέρασμα, ότι ο άν-
θρωπος δεν είναι ελεύθερος να εκλέξθ
μεταξύ του Καλού και του Κακού και
ότι ο κακός δεν πρέπει να τιμωρήται!

(Έπεται συνέχεια)

Έστο' επαίξατε έτσι ώμορφα με
τας λέξεις κ' εβγάλατε από το συμ-
πέραςμα. Η λογική σας θα γελασθί
ίσως και θα το παραδεχθί. Το παρα-
δέχεται όμως και ή ψυχή σας, ή καρ-
διά σας; 'Α, δεν το πιστεύω! Άπε-
ναντίας είμαι βέβαιος, ότι και ο Φά-
ων, όπως κάθε άνθρωπος, έχει πλή-
ρη την συνείδησιν, την συναίσθησιν,
ότι είναι ελεύθερος. Έλεύθερος να εκ-
λέγθ πάντοτε μεταξύ Καλού και Κα-
κού. Και ότι, άν κάμη το κακόν, κάτι
θα πάθθ, — θα τιμωρηθί, — και ότι
αυτό είναι δίκαιον. Ο Θεός ήμπορεί
να είναι και παντογνώστης, και πανά-
γαθος, και παντοδύναμος, και ό,τι θέ-
λετε. 'Αλλά και ο άνθρωπος εξ άλλου
είνε ελεύθερος και ο κακός τιμωρεί-
ται. 'Αδιάφορον, άν αυτά δεν ήμπορεί
να τα συμβιάσθ ή ανθρώπινη λογική, δ-
νον μάλιστα παίζθ με τας λέξεις. Τα
πράγματα έτσι είναι. Μάς το λέγει ή
έσωτερική φωνή, και το βλέπομν κα-
θημερινώς. 'Όταν επιστρέψετε το από-
γευμα από το σχολείον, άν θέλετε με-
λετάτε ταύριανά μαθήματα, άν θέλε-
τε παίζετε, ρεμβάζετε και κοιμάσθε
άμελέτητοι. 'Αν κάμετε όμως το δεύ-
τερον, θα τιμωρηθίτε, θα πάρετε κα-
κόν βαθμόν, θα μείνετε εις την ίδιαν
τάξιν, θα ύποσθίτε ένα σωρό ένοχλή-
σεις, θα λυπηθίτε, θα πονέσετε, θα
κλάψετε. Και είναι δίκαιον αυτό. Το
έναντιόν θα ήτο άδικία, την όποιαν ή
ψυχή σας, και όταν πρόκειται άκαμή
περι του έαυτού σας, άποτροπιάζετα.

Ε, αυτό συμβαίνει δι' όλα. 'Από τα
μικρότερα ως τα μεγαλύτερα, από το
παράπτωμα ως το έγκλημα, από την
άμελειαν ως τον φόνον. Ο Θεός, ο παν-
τοδύναμος, ο παντογνώστης και ο πα-
νάγαθος έκαμε τον άνθρωπον ελεύθερον
να εκλέξθ μεταξύ Καλού και Κακού.
'Αμείθει τον καλόν, τιμωρεί τον κα-
κόν, συγχωρεί τον μετανοούντα εγκαι-
ρώς. Καμμία άπολύτως αντίφασις δεν
ύπάρχει εις αυτό. 'Ετσι είναι ο κόσμος.
'Ετσι ήθελεν ο Θεός να τον κάμη. Τα
άλλα είναι σαφίσματα και λογοπαίγνια.

Σας άσπάξομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Δεν του κάβουρα δυό ψάρια;
«— Δάνεισέ μας τα ποδάρια
Και να βηξ... πώς περπατούμε
Στη στεριά, και πως...»

— Πετούμε,
Θα μου ειπήτε! Τα ψάριακ,
Βλέπετε, έχουνε... φτεράκια.
Μά, άκρω, πώς πρέπει άκουμ...

Λαιμό νάχστε, και στόμα
Του πουλιού και της καθούρας
Κε' ό,τι γνωσι... άνεμοδούρας!

(Κατά το Άγγλικόν)
Σπέτσες 1915
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΙΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Τὸ σκότος ἠνόνθησε τὰ σχέδια τοῦ ἀξιωματικοῦ Οὐάτσων, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ περικυκλώσῃ διὰ τῶν ἀνδρῶν του τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῶν οἱ κρυπτόμενοι.

Πρὸς στιγμὴν μάλιστα ἐφοβήθησαν οἱ ἀστυνομικοί, μήπως οἱ κακούργοι εἶχον ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖνο τὸ ἀσυλόν· τὸσον ἡ οἰκία ἦτο ἡσυχος καὶ ἐφαίνετο ἀκατοίκητος.

Ἀλλὰ μόλις ἐκτύπησαν τὴν θύραν, ἠκούσθη πυροβολισμὸς καὶ τὸ κασκέτον ἐνὸς πόλισην ἐτροπήθη ἀπὸ σφαίραν.

Ἀμέσως ὁ ἀξιωματικὸς, φειδόμενος τῶν ἀνδρῶν του καὶ θέλων νὰποφύγῃ, ὅσον ἦτο δυνατόν, τὴν βίαν, ἐκάλεσε τοὺς ἀοράτους πυροβολητάς νὰ παραδοθῶν.

Ἄλλοι δύο πυροβολισμοὶ τῷ ἀπεκρίθησαν.

Τότε ὁ Οὐάτσων διέταξεν ἔφοδον

Καὶ ὁ νέος ἔδειξε μὲ τὴν καπνίζουσαν ἀκόμη κάνην τοῦ ρεβόλβερ του ἐν δωμάτιον, τοῦ ὁποῖου ἡ θύρα, τρυπημένη ὡς τυρεκὴθρα, ἐπροστάτευε τοὺς κακούργους.

— Πᾶμε λοιπὸν μαζί, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς σκοπεύσατε καλὰ καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Μὲ μίαν δυνατὴν σπρώξιάν ὁ Οὐάτσων ἐξεβίωσε τὴν θύραν, καὶ οἱ δύο ἦρωες εἰσέβαλον εἰς τὸ κρησφύγετον.

Χάλαζα σφαιρῶν τοὺς ὑπεδέχθη. Καὶ σχεδὸν συγχρόνως ὁ Οὐάτσων ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἔπεσον ἀνάσκελα, πληγωθεὶς θανασιμῶς.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ἂν καὶ ἠσθάνθη ἕνα δυνατόν καύσιμον εἰς τὸν ὄμον, ἠμπόρεσε νὰδειάσῃ τὸ ρεβόλβερ του ἐναντίον τῶν δύο κλεπτῶν. Τοὺς διέκρινεν ἀμυδρῶς μέσα εἰς σύννεφον καπνοῦ, ἐξηλωμένους ὀπισθεν ἐνὸς στρώματος, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς ἀσπίς.

Ἄμα διελύθη ὁ καπνὸς, εἶδε τὸν Σωσίαν του, τὸν φοβερόν «Ρ», ὁ ὁποῖος τὸν ἐσκόπευεν ἀπαθῶς, μὲ μοχθηρὸν

ἦν στιγμὴν οἱ πόλισην εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον, τὸν εἶδαν νὰ πηδᾷ καὶ νὰ διασκελίξῃ τὸ παράθυρον, σφίγγων ἐπὶ τοῦ στήθους του ἀγρίως τὴν μαύρην κασσετίναν.

Σχεδὸν συγχρόνως, ὁ Μωρίς κατώρθωσε νὰπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, καὶ ἐνῶ οἱ ἀστυφύλακες κατεγίνοντο νὰ συλλάβουν αὐτὸν καὶ νὰ περιποιηθῶν τὸν δυστυχῆ Οὐάτσων, ἀνερριχθῆν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ὄρμησεν ἐκείθεν εἰς καταδίσωξιν τοῦ φυγάδος.

Τὸ παράθυρον ἦτο φεγγίτης, διὰ τοῦ ἠπιοῦ ἐβγαίνε κανεὶς εἰς τὴν στέγην. Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὡς εἶπαμεν, ἡ οἰκία ἦτο ἀπαμεινωμένη, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ διαφύγῃ ὁ κλέπτης περνῶν εἰς στέγην γειτονικήν. Ἐκεῖ-πάνω λοιπὸν, εἰς τὰ σκοτεινά, θὰ συνήπτετο ἡ τελικὴ πάλη, μονομαχία μεταξὺ Ζιλλάρ καὶ «Ρ», ἀπὸ τῆν ὁποῖαν θὰ ἐξήρχετο νικητὴς ὁ ἰκανώτερος.

Ὡπλισμένους πάντοτε μὲ τὸ ρεβόλβερ του, ὁ ἦρωας μας ἐσύρετο ἐπὶ τῆς στέγης, κρυπτόμενος ὅσον ἠμποροῦσε, δι-

καὶ οἱ ἀστυφύλακες ὄρμησαν γενναίως ἐναντίον τῆς οἰκίας.

Ἄλλ' ἡ θύρα ἦτο τότεν καλὰ ἀχυρωμένη, ὥστε ἔγασαν πυκνὸιμοι καιρὸν ἕως νὰ εἰσχωρήσων εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Τὸ κατώρθωσαν ἐν ταῦτοις καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἤρχισεν ἡ ἀληθινὴ μάχη.

Μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ εἰσῆλθεν ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ Οὐάτσων, ἀψηφῶν τὸς σφαίρας, ποὺ ἐσφύριζαν εἰς ταῦτιά του.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ πρῶτον καὶ μόνον πάτωμα τοῦ οἰκισκοῦ, οἱ πυροβολισμοὶ ἔπαυσαν πρὸς στιγμὴν καὶ ὁ Οὐάτσων ἠμπόρεσε νὰ φωνάξῃ εἰς τὸν Μωρίς:

— Μείνετε ἐδῶ σεῖς! μὴν ἐκθέσετε τὴ ζωὴ σας περισσύτερον. Ἀφίστε με μὲνα νὰ περάσω μπροστά!

— Νὰ μείνῃ ἐδῶ; διαμαρτυρήθη ὁ γενναῖος Μωρίς. Τί λέτε; Ἀπεναντίας θὰ σᾶς παρακαλέσω, νὰ μὲ ἀφίσετε νὰ μῶ πρῶτος 'ς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο.

μειδιάμα. Ὁ Μωρίς τὸν ἐσκόπευσεν ἐπίσης καὶ οἱ δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν παύταχρόνως.

Ἡ σφαῖρα ἐπέρασε τὸσον πλησίον τῆς παρεῖας τοῦ νεαροῦ ν τ ε κ τ ι θ, ὥστε τοῦ ἐφάνη, ὅτι κάποιος τὸν ἐμπάτσισε. Ὁ «Ρ» ἐν ταῦτοις δὲν ἐφαίνετο πληγωμένος. Ἐθύμως διὰ τὴν ἀστοχίαν του, ἔρριψε χάμω τὸ ἀδειον ρεβόλβερ του καὶ ἐσκυψε γρήγορα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Οὐάτσων, διὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ στρατιωτικὸν πιστόλι του, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν ἀκόμη εἰς τὸ νεκρωμένον του χέρι.

Ἄλλ' ὁ Μωρίς δὲν τοῦ ἄφισε καιρὸν. Μὲ μίαν γροθιάν ἀνέτρεψε τὸν κλέπτην καὶ ἔπεσον ἐπάνω του.

Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ συνένοχος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης, ἔκλαινε τὸν φόβον, διὰ νὰ γλυτώσῃ, βλέπων τώρα, ὅτι κάθε ἐλπίς ἐχάθη, ἐπέπεσεν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐναντίον τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ καὶ τὸν ἀνέτρεψεν ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἐλευθερωθεὶς, ὁ «Ρ» ἐσηκώθη ὀρθιος μ' εὐκνησίαν κίλουρου, καὶ κέθ'

τι, κατὰ κακὴν τύχην, ἡ σελήνη ποῦ ἐσεκαπέζετο ὡς τώρα ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα, ἀπεκαλύφθη.

Ὁ Μωρίς εἶχε διατρέξῃ τὸ ἦμισυ σχεδὸν τῆς στέγης, ὅταν ἔξαφνα, ὅπισω ἀπὸ μίαν κωπηνοδόχον, ὁ γάλυψ ἐνὸς ρεβόλβερ ἔρριψε μίαν ἀστραπήν.

Ἐκμην ἀμέσως ἐν κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῶ συγχρόνως ὁ «Ρ» τὸν ἐπροβόλει... Ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη παρὰ μόνον ὁ κρότος τῆς σκανδάλης καὶ μία βλασφημία. Τὸ πιστόλι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συντρόφου του, ἦτο ἐπίσης ἀδειον. Ὅπως καὶ πρὶν, καὶ τώρα πάλιν εὐρίσκετο ἄσπλος!

— Παραδοθῆτε! τοῦ φωνάζει ὁ Μωρίς.

— Ποτέ! ἀποκρίνεται ὁ «Ρ».

— Τότε πάρτε αὐτά!

Καὶ ὁ φίλος μας πετᾷ εἰς τὸν ἀντίπαλόν του μίαν γούφταν φυσίγγια.

— Γεμίστε γρήγορα τὸ πιστόλι σας, τοῦ λέγει, καὶ ἐμπρός! Θὰ μετρήσω ὡς τὰ δέκα καὶ θάρχισω πῦρ!...

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

Ποῖος δὲν τὸν εἶδε, αὐτὸς μοναχὰ δὲν θὰ θυμᾶται τὸ μακαρίτη τὸ Λογιώτατο, τὸ χωριανό μου.

Μὲ τὸ ἀλατῆνιο ἀντερί, τὴ μακρὰ γούνα, τὸ πλατὺ ζουνάρι, μὲ τὸ καλαμάρι, στὴ μέση καὶ τὸ χοντρὸ σὰν κλειδοπινακο ὠρολόγι, κλεισμένο μὲ τέσσαρες πέντε θήκες καὶ παραθήκες, σκζουγταν ὁ Λογιώτατος στὲς μέρες μου σὰ σημαδιακὸ ἀπομεινάρι τοῦ κότμου ποῦ πέρασε.

Εἶχε γεράση δάσκαλος καὶ πρακτικὸς γιατρός κι' ὅτ' εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ στὸ σπίτι του, ν' ἀφήσῃ πιά τὰ κόκκαλά του στὴν πατρίδα· κι' ἀπὸ τὲς δύο αὐτὲς τέχνες του κρατούσε σφιχτὰ στὸ μνημονικό, σὰ στο Μουσεῖο μὲ τὴ σειρά τους, ὅλα τὰ σύγερρα ποῦ κουβαλοῦσε στὸ δισάκι· του ἀπὸ χωρὶ σὲ χωρὶ τῆς Μακεδονίας κι' ἀπὸ κρυωμένο σὲ θερμομασμένο· ἕνα σωρὸ βιβλία καὶ φυλλάδες, ἀπὸ τὰ παλᾶ τὰ γιατροσόφια ὡς τὸ Ὀφελάντο, κι' ἀπὸ τὸ ψαλτήρι ὡς τὴ Γραμματικὴ τοῦ Γενναδίου.

Ἀπὸ τὴν πολυκαιρισμένη πειρά του, δύο ἰδέες τοῦ εἶχαν καρφωθῆ στὸ μυαλό του, πὼς οἱ μαγᾶδες χαλοῦν αὐτὸ ποῦ κάνουν οἱ δασκάλοι στὸ σχολεῖο γιὰ τὴν γλῶσσα τὴν προγονική, καὶ πὼς τὸ γλυκὸ γάλα ἀπὸ τὴ γίδα ἢ τὴ γελάδα εἶνε πολὺ βλαβερὸ στὸν ἄρρωστο.

Τότε ποῦ ἦμουν κι' ἐγὼ ἕνα ἀπὸ τὰ παῖδιά τοῦ Σχολεῖου, δὲν γνωρίζω ἂν ἤξεραν οἱ μαγᾶδες μας πὼς τῆς κατᾶτρεχε ἔτσι ὁ Λογιώτατος· τοῦτο θυμοῦμαι μοναχὰ πὼς δὲν μᾶς ἄφιναν νὰ τρώμε οὐτ' ἐμεῖς οἱ γεροὶ γλυκὸ γάλα καὶ δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἔκαναν ἀπὸ οἰκονομία γιὰ νὰ μὴ παρατοῦμε τὸ ξυνόγαλο μπροστά στὸ γλυκὸ.

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ Λογιώτατος, ὁ ἔφορος τοῦ Σχολεῖου μας, ποῦ πρῶτα τὸν ἐλεγαν Δῆμο Ἀναγνώστου, μὰ σὰν ἔγινε δάσκαλος, τὸν φώναζαν ὕστερα Λογιώτατο, τοῦ ἄρεσε τὸ παρᾶνομι καὶ τὸ κράτησε.

Δὲν εἶχε καὶ τί ἄλλο νὰ κάνῃ τότες ὁ γέρος, περνοῦσε τὲς ὥρες του πότε μὲ τὸ νειοφερμένο γιατρὸ τοῦ χωριοῦ μας, σπουδασμένο αὐτὸν ἀπ' τὴν Ἀθήνα, καὶ πότε λημέριαζε στὸ Σχολεῖο, σὲ μιά πολυθρόνα, κοντὰ στὴ δασκαλοκαθῆδρα.

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Λογιώτατος ὅλα τὰ εὐρίσκεν ἀνάποδα καὶ μὲ τὸ σπουδαμένο γιατρὸ καὶ μὲ τὸ δασκαλό μας τὸ Λάρισσο, τοῦ φαίνονταν πὼς ἔπεσε σ' ἕναν καινούργιο κόσμο, σ' ἕναν ἄλλον Πλανήτη.

Ὁ δάσκαλός μας, γεννημένος νὰ

δασκαλεῖ ἔχι παιδιὰ μὰ δασκάλους, εἶχε μάθη μοναχὸς του καὶ τὰ Γερμανικά καὶ μελετοῦσε ὅλους αὐτοὺς ποῦ ἔκαναν τὸ δασκαλῆρι παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη, κι' ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους δασκάλους ποῦ δοκίμασαν ν' ἀνοίξουν ἕναν καινούργιο δρόμο διὰ νὰ ξεφύγουν τὰ Ἑλληνόπαιδια ἀπὸ τῶσα ἀνωφελῆτα μαρτύρια καὶ νὰ μὴ στραβῶνεταί ἄδικα τὸ κορμί, τὸ μυαλό καὶ ὁ χαρακτήρας τους.

Ὁ γιατρός πάλιν ἐπρόσταζε πάγο ἐκεῖ ποῦ ὁ γέρος ἀπ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια, διέταζε ζεστά, καὶ στὸν ἄρρωστο ποῦ θὰ εἶδιδε ὁ γέρος μοναχὰ ραντιστὲς ἀπὸ ζυμάρι, ὁ ἄλλος ὁ ἀθεόφοβος διέταζε νὰ μὴν πῆ ὀλιγώτερο ἀπὸ μιά ὀκτὰ γάλα γλυκὸ.

Κ' ἔβλεπε ὁ Λογιώτατος μ' ἀπορία του, πὼς οἱ ἄρρώστεις γιατρεύονταί μὲ τὸ γάλα καὶ τὸν πάγο, καὶ τὰ δασκαλόπαιδα χωρὶς φάλαγγα, χωρὶς βέργες ἀπὸ κροניים, χωρὶς βροσιὲς ἀκόμα, πηροῦσαν ἀπὸ δυὸ-δυὸ τὲς σχολικὲς

τάξεις, ἀδυσπόλευτα κιάλας, σὰν νὰ ἦταν κι' αὐτὲς ἀπ' τὰ παιγνίδια τους, ποῦ δὲν τοὺς ἔλειπαν κι' αὐτὰ γιορτηκαθημερινή. Κ' ἔκανε γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸ σταυρὸ του.

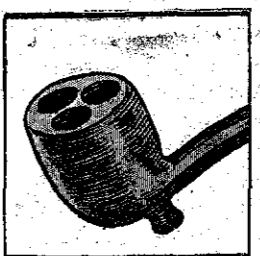
Μὰ δὲν ἔτρωγε καὶ τὸ δίκιο τοῦ δασκάλου μας ὀλότελα.

— Καλὸς δάσκαλος, ἔλεγε στοὺς ἄλλους χωριανούς, μὰ ἔχει τὲς λύξες του. Τραβάει πολὺ μπρὸς μὲ τὴν ἀπλή μέθοδο τῆ στοματικῆ ποῦ ἔχει, μὰ τί κατάλαδες; Αὐτὸς δὲν γκρεμίζει αὐτὸ ποῦ χτίζουν οἱ μαγᾶδες, αὐτὸς δὲν μιστρίζει, γιὰ νὰ βαστάξῃ καλύτερα. Τὴ γλῶσσα ποῦ μιλῶμε, τὴν ἔξερουν ὅλοι, ποῦθε θὰ καταλαβαίγῃ ὁ ἄλλος πὼς εἶσαι γραμματισμένος; Ἀλήθεια ὅμως, διαβάξῃ ὁ καιμοῖρης, μελετάει αὐτὸς γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ κάθε πρῶτ' τὰ ταγίζει σὰν τὰ παυλάκια τὸ μάθημα καλομαγειρεμένο καὶ καλοχώνευτο κ' ἔτσι τ' ἀρπάζουν ἀπ' τὸ στόμα του σὰν λουκαῦμι.

(Ἐπεται συνέχεια) ΑΔΑΜ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργη πίπα

Ἡ πίπα αὐτὴ, ἀνήκουσα εἰς ἕνα Γερμανόν, καπνιστὴν μανιώδη, ἔχει τρία φωννέλλα. Τοῦτο ἐπιτρέπει εἰς τὸν κάτοχόν της νὰ καπνίσῃ συγχρόνως τρία εἶδη καπνοῦ, χωρὶς νὰ τὸνακατεῦθῃ.

Τέχνασμα

Θέσατε ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ καὶ προσπαθήσατε νὰ τὸ σηκώσετε μὲ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ βάλετε διόλου τὰ χέρια σας. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσετε, πρέπει νὰ πάρετε τὸ ποτήρι ἀπὸ τὸ πλῆον μακροσπυμένον χεῖλος, διότι, ἔν τὸ πάρετε ἐπὶ τὸ πλησί-

ἔστερον χεῖλος, ἡ μύτη σας θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ τὸ σηκώσετε.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) **Παίγνιον**
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νεαροῦ Ἐδπατριδοῦ

	A	ΛΑ	ΤΡΙ	
ΤΡΑΙ	ΚΑ	ΛΙΣ	ΠΑ	ΝΑΙ
	ΠΟ	ΘΗ	ΜΑ	

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

β.) Τονόγραφος

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ρουμλιωτάου
Τὸν τόνον μᾶς μετοχῆς
Ἐὰν ἀναδιβάσῃς
Ὁπωρικὸν κοινότατον
Εὐθὺς θὰ παρουσιάσῃς.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγοῦπνου Φύλακος
L* - p**n - d* - m*ch*nt - r*mp1*t-
l* - b**ch* - d* - gr*v**r.
Νάναγνισθῇ ἡ παροιμία αὕτη.

Ἀδσοεῖς τοῦ 13ου φύλλου

α.) Ἀπολλων, Ἡρακλῆος Ἐπιθῆς Ποσειδῶν, Ἡρα, Ἄρτεμις. — β.) Ὁ φελλός. — γ.) Quant un arbre est tombé, tout le monde court aux branches.

Γκαί οχι Νεαρός Εύελπτις ως εκ παραδρομής έτυπώθη εις τό 14ον φύλ.] με Καστανήν Γιαννιωτοπούλαν, Πριγκιτισσαν τών Δολλαρίων, Τέλλον Άγραν.—τό Ναυτάκι τής Του (0) με Τέλλον Άγραν, Γενναίο Εύζωνάκι, Βύθωνα, Μάρτυρα τής Έλευθερίας, Καλλιτέχνην Φειδιαν.—τό Έθνικόν Όγειρον (0) με Πανελληνίον Ένωσιν, Ναιτωμένο Ηλιοβοσίλεμα, Κυματίζουσαν Κιανόβλεσκον.—ή Δαρφνοστεφής Νίκη (0) με Έλλάδα τού Κωνσταντινού, Αίσθημα τής Πατριδος. Δοξασιμένην Γαλανόλευκην.—ό Καραμπογιός (0) με Έλλάδα τού Κωνσταντινού, Κυματίζουσαν Κιανόβλεσκον, Γενναίονυχον Στρατηλάτην.—ό Εύφνης Χίος (0) με Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Τέλλον Άγραν, και Πτερωτήν Νίκην.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Απόλλωνα (άν λαυδάνης τό φύλλον άργότερ από τους άλλους, να παραπονεθής εις τό ταχυδρομείον· διότι όλων τών συνδρομητών τά φύλλα παραδίδονται συγχρόνως· εύχαριστώ πολύ δια τας ενεργείας) Έλλάδα τού Κωνσταντινού (ό όδηγός εζηγεί πολύ καλά τά τού Άθρόου θραβείου· δέν έχω τόπον να σου τά εξηγήσω· εδω έκτενέστερα) Κάστρον Καλαμών (και ό αδελφός τού συνδρομητού ειμπορεί να λάβη μέρος εις τό ξεσπάθωμα χωριστά) Μεγάλην Έλλάδα (έλαβα φωτογραφίαν έστειλα) Άγρωπινόν Φύλακα (ό κ. Π. σου άπήντησεν ιδιαιτέρως· εδιάβασα τά της άνευρέσεως τού θησαυρού· σαν μυθιστόρημα έ;) Μανιατοπούλαν (εύχαριστώ διά τό νέον ξεσπάθωμα) Σοφίαν Ν. Κ. (ήθελα πολύ να σ' εύχαριστήσω, αλλά χωρίς ψευδώνυμον δέν επιτρέπεται· είνε όρος άπαράβατος· όλοι όσοι γράφουν εις την Ξελίδα Συνεργασίας έχουν, ως βλέπεις, τό ψευδώνυμόν των) Ναυτοπούλαν (δέν τους άφίνεις θέλον να κάνουν τόν έξυπνο) Είρ. Π. Δρακ. (έλαβα, εύχαριστώ) Άγνισμένην Κερασίαν (έστειλα) Έκποσθητήν τού Μπιζιανού (εις πσαν εποχήν τού έτους δύναται τις να έγγραφη συνδρομητής λαυδάνων και τά προεκδοθέντα φύλλα άπ' αρχής τού έτους) Ηρώα τών Βαλκανίων (έχει καλώς) Ηλιοβοσίλεμα (έστειλα) Πηλέα (αι λύσεις δεκταί) Νουσταλιάν (έστειλα· είδες πως περνά ό πονοκέφαλος, όταν λαμβάνη κανείς τό φύλλον μου με μίαν άπάντησιν δια αυτόν εις την άλληλογραφίαν; ...) Δημιοπούλαν (έστειλα· τό γραμματάκι σου χαριτωμένο) Ηρώα τού 1913 (έλαβα εύχαριστώ) Φοσόυλαν Κ. Τρ. (χαίρω πολύ δια την γνωριμίαν· αλλά να πάρης και ψευδώνυμον δια να μου γράφης, αφού είσαι τόσο ένθουσιασμένη) Ναυτάκι τής Αίθνης (έστειλα· χαίρετίσμενα στον αδελφό σου και περιμένο· ναι, τάποτελέσματα τών Α. Δέξων θα δημοσιευθούν γρήγορα) Πανελληνίον Πόθον (έστειλα, εύχαριστώ· τι να σου κάμω! ό κληρος άκούει;) Δαρφνοστεφή Στρατηλάτην (πρέπει να δηλώσης εις τό έκεί ταχυδρομείον την διεύθυνσιν σου, διότι μου επιστρέφει τά φύλλα σου ως άγνώστου) Ξενοκρατομένην Κύπρον (έστειλα 22ον τόμον· τό λάθος τής Άσκήσεως διορθώθη) Κυρίαν Δεσμώτιδα (έστειλα) Λαμποντα Άστέρα (όνόματα δέν λέγω· θέλεις εσύ να μ' ερωτήση κανείς ποίος είνε ό Λάμπων Άσθηρ και να τό πω; ...) Πολύμητιν Όδυσσέα (έστειλα) Μή με Λησιμόνει (άχ· αχτή ή τριπελιά! προσπάθησε λοιπόν να την άποτινάξής;) Κύμα τού Ιονίου (θα σου στέλλω δύο· εύχαριστώ) Φιλόκαλον Έλληνίδα (έλαβα, εύχαριστώ, έστειλα) Έλληνικήν Καρδίαν (σου πρέπει να την εidoποιήσης) Ρουμειωτάκι (συμβαίνει καμιά φορά, από έλλειψιν χώρου) Εύζωνάκι (έστειλα δια τους τρεις

νέους κ' εύχαριστώ) Ηρώα τού Σουλίου (έστειλα) Αήτητον Εύζωνον (δια ταχυδρ· επιταγής να στέλλης τά χρήματα, δια να μη χάνωνται ποτέ) Εύφνης Χίον κτλ. κτλ. Έξ όσας επιστολάς έλαβα μετά την 10ην Μαρτίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 14ος Διαγωνισμός Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αι λύσεις δεκταί μέχρι τής 10ης Μαΐου, αλλά και πέραν τής προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιευθή.

173. Δεξιόγραφος

Πηδᾶ, —λέγει, —τό πρώτόν μου, Τό άλλο μου είνε λείον· Χωρίς έμέ, άδύνατον· Να ταξειδεύη πλοΐον.

Έστάλη υπό τής Πεννηνίας τών Δολλαρίων

174. Συλλαβογράφος

Άρχαία γυνή, ήτις εις θύελλαν παθών Κατέστη ατύχως άγρίου δράματος, Έπανάξη δια δύο φθόγγων μουσικών Συνηγόμενον μεθ' ενός άκόμη γραμματός.

Έστάλη υπό τού Μαγευμένου Ρόδου

175. Αναγραμματισμός

Προϊόν φυτού ή δένδρου· Άνα τό αναγραμματισμό· Ένα ζώον εκ τών άγρίων· Στη στιγμή θα συναντήσης.

Έστάλη υπό τής Πισταχτής Νεραϊδούλας

176. Κεκρυμμένον και Άντιστραμμένον Κυβόλεξον

1. — Τό καχόν στόμα δαγκάνει.
2. — Τά Μέδοντος βουλεύματα σεβαστά.
3. — Η κινήνη μάς προφυλάττει από τους πυρετούς.
4. — Είς αναμάρτητος, ό Θεός.

Έστάλη υπό τής Έλαιοδόφου Κιανόβλεσκου

177—179. Συμπλήρωσις φράσεων.

- 1.) Όπου — πολλοί — άργεί — ξεμερώση.
- 2.) Διπλούν — οι — γράμματα.
- 3.) — ματαιοτήτων — πάντα —.

Έστάλη υπό τού Γενναϊονύχου Στρατηλάτου

180—185. Μαγινόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γραμματός έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν, άνευ αναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις.

Θήρα, Χάρος. Άρτα, δάς, δόλος, κόρος.

Έστάλη υπό τής Ροδοδάφνης

186. Δεξιόθρία

Να εύρεθι λέξις, ουσιαστικόν θηλυκόν, με 7 γράμματα, εφ' όν τά 5 να είνε σύμφωνα.

Έστάλη υπό τού Πηλέως

187. Άχορσιχίς εφ' Αντιθέτων

Να εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι λέξεων τοιαύτα, ώστε τάρχικά των ναποτελούν πηλών: μακράν, στεγνός, δύσκολον, μίσος, χαρά, άδύνατος, λαμβάνω.

Έστάλη υπό τής Τρικυμίας

188. Φωνηεντόλιπον

* - π - ρμ - * - π - ρμ.

Έστάλη υπό τού Δοξασιμένου Ρήνου

189. Γούφος

Μῦς ήτοι ν' υιοί σῦν.

Έστάλη υπό τής Ωραίας Ρόδου

ΛΥΣΕΙΣ
 τών Πνευματ. Άσκήσεων τού φύλλον 52
 542. Κρόσιος (Κρήσ, σός.) — 543. Φαζός (φα, Κώς.) — 544. Σουδα - Σουδάν. — 545—548. 1. Κρόσιος (ΣΟΝ ΟΡΚον...) 2. Αίολος (ήμεισι ΟΛΟΙ Άνήγομεν...) 3. Άστεμς (είκοσι ΜΕΤΡΑ.) 4. Έστία (ΧΑΙ ΤΣΕ/οι.) — 549. ΠΥΡΑΜΙΣ (Πέρας, Υψος, Ρίζα, Άδυναμία, Μέρος, Ίσος, Σώμα.) — 550. Άρ' έπος άμ' έργον. — 551. Η καλή ήμέρα φαίνεται από τό πρωί. (Οι καλοί - η με φανετ - ε από τό - πρό ι.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
 ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 όσων αι λύσεις, άδιαικώς φυλλάδιον, ελήφθησαν από 4—10 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Σκ. Α. Μάμος, Γ. Α. Δελιγιάννης, Γ. Ε. Κουλουμβάκης, Θεοδόρα Καραβέλλου, Δημ. Κύρου, Λάμπων Άσθη, Μαγ. Κοσμετάτος, Ιωάννα Σ. Κομμετάτου, Έπ. Μ. Σακελλαρόπουλος, Νίκος Γ. Κρητιός, Αλέξανδρος ό Μακεδών, Γ. Χ. Πουλιός, Ιωάννα Χ. Πουλάκου, Πάνος Α. Παναγός, Κωνστ. Π. Μπαράδης, Ρουμελιωτάκι, Άλ. Π. Γιάνναρος, Άσπασία Α. Πυλαργού, Στ. Π. Φουγανάς, Δευκή Περιοτερά, Μέλλον Ναούρος, Λάσπη Ρ. Ρομποπούλου, Γιαν. Σ. Χαράμης, Αθανασία Πάλη, Πόθος τού Κωνσταντινού, Σιλαβθεμένος Έλληγ, Ιω. Ν. Πακτός, Φ. Ι. Πανατζής, Α. Σ. Λιάκος, Άκιδάλλα, Γ. Χ. Παπαδόπουλος, Τρ. Χατήρημανουήλ, Π. Χ. Μικράδος, Ι. Βραχιώτης, Μαρία Γσάγγα, Μικρός Ζωγράφος, Αε. Ν. Παναγιωτόπουλος, Άγ. Α. Βραχιώτης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ηρώς τού Σουλίου.
 ΒΟΛΟΥ: Ένθουσιώδης Έλληγ, Δημ. Θεοδωρίδης, Άννούλα Στ. Σπανοδάκη, Ίσαάκ Σ. Αεθής, Αγνήνης Κ. Λυμαιοπούλου.
 ΒΕΛΚΑΣ: Αημιονοπύλα.
 ΓΥΘΕΙΟΥ: Άκ. Αισακιάδη, Στ. Οικονομάκος, ΑΗΜΗΤΕΑΝΗΣ: Χ. Ν. Αόρας.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ιω. Α. Μαρτάνης.
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Σ. Μανηφάλτης, Χουσαλλίς, Άννα Σαλίνη.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Άδων Έμμ. Αεσί, Ίωσήφ Χ. Αεσί, Ζαχάρ Χ. Άλκαλα.
 ΚΑΡΑΪΣΣΗΣ: Θεοδούλα Κ. Τριαντάκη.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφός τού Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καυβύσα.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαρφνοστεφής Βασιλεύς.
 ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ένδοξο Μεσολογγιτάκι.
 ΠΑΤΡΩΝ: Σκ. Α. Κουσιουβίδης, Πατριόν Ναυτοπούλου, Γ. Γ. Μαρτίτος, Ένας χωρίς ύπογραφήν, Γσάγγ. Κ. Σκαυιάς, Γεω. Α. Γιαννιόπουλος, Χρηστίνια Σ. Αδερνινοο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Άθ. Β. Σπανός, Μαρίνα Κ. Βουγιώτα, Βασ. Δημ. Μάλτας, Διον. Α. Αρβέρδος, Θεοφ. Ι. Χαλκοματάς.
 ΠΥΡΓΟΥ: Χρ. Κουρόπουλος.
 ΣΥΡΟΥ: Άντ. Ν. Κοτριάς, Μαρία Ν. Κοτριά, Νικ. Ι. Βάτης, Στυλ. Μ. Αημητρακιάκης.
 ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κ. Α. Πασιλάειου.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νικ. Α. Σακελλαριάδης, Δημ. Α. Μουζάς, Νικ. Α. Βλάχος, Β. Ζ. Πουλόπουλος, Στ. Αθ. Σταυπολής, Φιλ. Γ. Διαμαντόπουλος, Νικ. Ι. Βασιλόπουλος, Νικ. Ι. Χριστόπουλος, Γσάγγ. Χ. Άντωνόπουλος, Παναγ. Τσαβέλλας, Ιω. Γ. Τράκας, Ι. Χρ. Παπασαράντου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Άνδρ. Β. Κόκκας.
 ΧΙΟΥ: Αικατερίνη Δένδη, Νικ. Μαρτάνης, Θεμ. Σαρίκας, Γαλανή Χιωτοπούλα, Δημ. Γ. Καναβούσης, Στάμ. Ι. Θελούδης.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.
 Οι έχοντες έλληνική τών τόμων τού 1914 ένεκιν άπωλείας ή καταστροφής φύλλον, και επιθυμούντες να τόν συμπληρώσουν, παρακαλούνται να ζητήσουν τό ταχύτερον τά φυλλάδια, τά όποια τοίς λείπουν, αποστέλλοντες μαζί και τό αντίτιμον (προς 20 λεπτά τό φύλλον). Διότι μετά τόν καταρτισμόν τών τόμων τού 1914, δλίγα χωριστά φυλλάδια θα περισσεύσουν, και πιθανόν άργότερα να μιν έχωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συντάττομενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παράσχον εις την χάραν ήμών ύπερησίας και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Εσωτερικού	Εξωτερικού	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διά τών Πρωτόρων, Έσώτερ. λ. 10. Έξώτερ. λ. 15
Έτησίαν . . . . . δρ. 8.—	Έτησίαν . . . . . φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώται έκαστον λεπ. 25
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3.—	Έν Αθήναις, 21 Μαρτίου 1915	Όδός Εδριπίδου άρ. 38, παρά τό Βασιλειον
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.			Έτος 37ον.—Άριθ. 16
Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος			

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
 ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Και όμως κανείς δέν τόν επρόσχε, κανείς δέν εφαινετο εκπληττόμενος δια την έξοχικήν του ένδυμασίαν. Άλλως τε ικανοποιήθη, διαστωρωθείς επί τού πεζοδρομίου με θυμολον από πέντε—έξ νέους, οι όποιοι εφορούσαν πλατύγυρα καστρίνα καπέλλα και μπότες ψηλές, καθώς ατύος. Δέν ήτο λοιπόν άβνος εις τό είδος του...

Είς την πόλιν εκείνην, τά πάντα συμφύρονται. Ο πολιτισμός, ή πολυτέλεια, γειννιάζου με την αθλιότητα και την βαρβαρότητα. Μία ώραία κυρία ντεκολτέ, με τους ώμους σκεπασμένους με πολύτιμον επανωφόρι τού Παρισίου, έγγίζει, καταργουμένη από τό αυτοκίνητόν της, δια να εισέλθη εις τό θέατρον, ένα έργάτην τού κάμπου τής έξοχής, — ήλιοκαή και ήμιάγριον. Πλησίον ενός μεγάρου νεοκτιστού, καμψού, μεγαλοπρεπούς, ύπάρχει ένα

πολύστοιτο με χαγιάκι, όπου άνθρωποι με τά μαυρίκοψα κλάμισια, προγουδούν τα γκρό, συνοδουόμενοι από μανδολίνον. Λεπτώς παρατηρητής μαντεύει γρήγορα, ότι μεθ' όλην την επιθυμίαν τού έχουν να φαίνονται πολιτισμένοι, οι άστοι εκείνοι είνε υιοί χωρικών γκρόσων, οι όποιοι εμεγάλωσαν εις την καλύβην. Ο Ραούλ όμως, πολύ νέος, πολύ άπειρος τού κόσμου, δέν ήτο εις θέσιν να διακρίνη ατύος τας αντιθέσεις, δέν έβλεπε παρά την επιφάνειαν, και δι' αυτό ήσθάνετο κάποιαν στενοχωρίαν περιπατών με τής κίτρινης μπότες του και την πολυεμικήν του ζώνην εις τους ήλεκτροφωτιστούς έκείνους δρόμους, όπου εκυκλοφόρου άκαταπαύστως τραί, αυτοκίνητα και πολυτελή άμάξια.

Επιθυμών έν τούτοις να διασκεδάση, άπεφάσισε να εισέλθη εις ένα κινηματογράφον, τού όποιου τόν ειλκωσαν αι πελώρια χροματιστάι ρευλάμαι, παριστώσαι σκηνας κλοπών και φόνων. Μόνον τού τόν έστενοχωρούσαν αι βαλίθειαν τής ζωής εις τό Βουένος· Άύρες και διηρωπώτο, εάν ή περιουσία του ήτο άρκετή, δια να καταλάβη εις κανέν από τά πολυτελή ξενοδοχεία τών κεντρικών έκείνων δρόμων. Διστάζων ούτως, έξηκολούθηρε την περιπλάνησιν του, δια να εύρη κανέν μικρότερον. Μετά περιπλάνησιν μιάς ώρας, άναποφάσιτος άκόμη και άμηχανών, άπεφάσισε να ζητήση από κανένα πληροφορίας. Άλλά πώς; Δέν ώμιλούσεν ούτε λέξιν ισπανικά και κατηγοράτο την άπρονοησίαν τών γεροντοκορών τής θόδου Σαιντ-Αινιάν, αι όποιαί τόν έβαλαν εις συμβολαιογραφείον, αντί να τόν στείλουν σε κανένα σχολείον να μάθη γλώσσας.

Τους αστυφύλακας τού τόν εκύτταζαν ύπόπτως... (Σελ. 126, στ. α')

χεν ιδή πολυάρθημα ξενοδοχεία. «Και όταν έχη κανείς λεπτά, έσυλλογίζετο ψάβων την ζώνην του, είνε δεκτός παντού!».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΛΑ ΝΑΤΣΙΟΝ»

Οι Μονάκοι
 Μεθ' όλην την φαινομενικήν του γαλήνην, ό μικρός από μέσα του ήτο άνήσυχος. Κατά τό ταξίδι, είχεν άκούση πολλάκις να θυμολούν δια την άκριθειαν τής ζωής εις τό Βουένος· Άύρες και διηρωπώτο, εάν ή περιουσία του ήτο άρκετή, δια να καταλάβη εις κανέν από τά πολυτελή ξενοδοχεία τών κεντρικών έκείνων δρόμων. Διστάζων ούτως, έξηκολούθηρε την περιπλάνησιν του, δια να εύρη κανέν μικρότερον. Μετά περιπλάνησιν μιάς ώρας, άναποφάσιτος άκόμη και άμηχανών, άπεφάσισε να ζητήση από κανένα πληροφορίας. Άλλά πώς; Δέν ώμιλούσεν ούτε λέξιν ισπανικά και κατηγοράτο την άπρονοησίαν τών γεροντοκορών τής θόδου Σαιντ-Αινιάν, αι όποιαί τόν έβαλαν εις συμβολαιογραφείον, αντί να τόν στείλουν σε κανένα σχολείον να μάθη γλώσσας.

Είς κάθε θύραν είνε έκτεθειμένα μεγάλα πινακίδια... (Σελ. 119 στ. α')